

Στήνεται καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις, ἃς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου, εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν
Β' Θεσσαλονικεῖς (Κεφ. Β' στίχ. 15)

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

(Ε)ΜΕΡΩΝ ΟΡΓΑΝΩΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακὴ 26 Ὀκτωβρίου 1959 (Π.Ο.Η.)
"Ετος ΙΔ'. Ἀριθ. 324 Τιμὴ Φέλλου Δραχ. 1
ΕΚΔΟΣΙΣ ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ Γ.Ο.Ε.
Γραφεῖα Ὁδὸς Κάνιγγος 32 Τηλ. 622.952 - Ἀθήναι

Διευθύνεται ἐπὶ Ἀμελοῦς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ἐξάμηνος δραχ. 15.— Ἐτησίως δραχ. 50

Ἐξωτερικοῦ: Ἐξάμ. δολ. 2.— Ἐτησίως δολ. 4

ΑΝΑΙΡΕΣΙΣ ΥΠΟΣΧΕΣΕΩΝ ΚΑΙ ΚΑΘΗΚΟΝΤΩΝ ΕΓΚΑΤΑΛΗΨΙΣ

Κατ' αὐτὰς τὰς ἡμέρας ἡξιώθη ἡ Ἑλληνικὴ πρωτεύουσα νὰ φιλοξενήσῃ δι' ὀλίγας ἡμέρας τὸν Μακαριώτατον Ἑλληνα Πατριάρχην Ἱεροσολύμων κ.κ. Βενέδικτον κομίσαντα προφανῶς, ὡς ἡλπίσαμεν ἀρχικῶς τὰς, ἀρχαίας καὶ Πατρικούς Ἐκκλησιαστικὰς παραδόσεις, ἃς κρατεῖ εἰσέτι παρὰ τὴν προδοσίαν τῶν ἄλλων τριῶν Πατριαρχείων τῆς κατὰ ἀνατολὰς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, μεθ' ὧν καὶ τὸ Παλαιὸν Ἡμερολόγιον ὑπερ εἰσέτι κρατεῖ ἡ Σιωνίτης Ἐκκλησία.

Ἀλλ' ὅποια τῶν ὄντι εἰρωνεῖται! Ἀμα τῇ ἀφίξει τοῦ τὸν ἐπεσκέψθη Ἐπιτροπὴ ἐκ 3—4 Παλαιοημερολογιτῶν καὶ ἐνώπιον ἡμῶν καὶ ἄλλων ἐβροντοφώνησεν εἰπὼν: Ἐγὼ εἰμὶ ὁ ἀρχηγὸς τῶν Παλαιοημερολογιτῶν!! Ἀλλὰ δυστυχῶς μετ' ὀλίγας ἡμέρας συνελειτούργησεν εἰς τὴν Μητρόπολιν Ἀθηνῶν μετὰ Νηγιτῶν Ἐπισκόπων! καὶ ἔτσι διέψευσεν αὐτὸς ἑαυτὸν, διότι ὁ Ἀρχηγὸς τῶν Νηγιτῶν ἢ καὶ ἀπλῶς ὁ Παλ)γίτης οὐδέποτε συλλειτουργεῖ ἢ συμπροσεύχεται μετὰ τῶν Νηγιτῶν οἵτινες διὰ τῆς καινοτομίας τοῦ Νέου Ἡμερολογίου ἐγένοντο σχισματικοὶ κατὰ τὴν ἀπόφασιν τῆς 5)μελοῦς Ἐπιτροπῆς ὁρισθείσης ἐπὶ τούτῳ ὑπὸ τῆς τότε Κυβερνήσεως νὰ ἐρευνήσῃ ἐὰν ἐπιτρέπεται νὰ ἀλλαγῇ τὸ Παλαιὸν Ἡμερολόγιον.

Διέψευσε λέγων αὐτὸς ἑαυτὸν ἀλλὰ παρέβη καὶ τὸ ὕψιστον καὶ σοβαρώτατον ἐκκλησιαστικὸν καθήκον του, ὅπερ ἔχει ὡς Πατριάρχης τῆς Μητρὸς ἀπασῶν τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ἵνα πρῶτος αὐτὸς τηρῇ τὰς Πατρῶας Ἐκκλησιαστικὰς παραδόσεις δίδων παράδειγμα καὶ εἰς τοὺς τρεῖς ἄλλους Πατριάρχας.

Τοῦτο βεβαίως πολὺ μᾶς ἐλόπησε τοὺς Παλαιοημερολογίτας ἀνερχομένους περὶ τὸ 1)2 ἑκατομμύριον Λαὸν καὶ κατεσκανδάλισε διότι ἐνῶ ἀνεμένομεν τὴν ἔλευσιν τοῦ Πατριάρχου ὅπως ἐνεργήσῃ διὰ τὴν ἐπαναφορὰν τοῦ Παλαιοῦ καὶ ἐνωσιν τῆς Ἐκκλησίας, ἐγένετο ὅμως τὸ ἐναντίον, προκληθείσης ἴσως ὅλης αὐτῆς τῆς ὑποθέσεως ὑπὸ τῶν σκοτεινῶν ὀργάνων τῆς Μασσωνίας ἢ τοῦ Κομμουνισμοῦ πρὸς περισσότερον ἐξευτελισμὸν καὶ κατάπτωσιν τῆς Ὁρθοδοξίας ἣν ἐπιβουλεύονται ἀπὸ τοσοῦτων αἰῶνων αἱ σκοτειναὶ αὐταὶ δυνάμεις. Καὶ τοῦτο τὸ κατὰ κόρης ράπισμα ἔπρεπε νὰ τὸ δεχθῶμεν ὅχι πλέον ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴν καινοτομήσανσαν Ἐκκλησίαν καὶ τὴν Ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν, ἀλλὰ καὶ τὸν κατ' εὐφημισμὸν καλούμενον Νηγιτὴν Πατριάρχην Ἱεροσολύμων.

Ἐπρεπε λέγων καὶ τοῦτο νὰ γίνῃ, ὡς μὴ ὀφείλει, ἵνα καὶ αὐθις ἀποδειχθῇ ἡ πίστις ἡμῶν τῶν ἐλαχίστων ἐκ τῶν ἔργων ἡμῶν, ἵνα πληρωθῇ καὶ ἐν τούτῳ τὸ ρητὸν τοῦ Κυρίου: «ὁ Θεὸς ἐξελέξατο τὰ ἀσθενῆ ἵνα καταισχύνη τὰ ἰσχυρὰ» καὶ τὰ μωρὰ ἵνα καταισχύνη τὰ σοφὰ καὶ τὸ λεχθὲν τοῦ Κυρίου εἰς τὸν Ἀπόστολον: «ἀρκεῖ σοι ἡ χάρις μου· ἡ γὰρ δύναμις μου ἐν ἀσθενείᾳ τελειοῦται».

Καὶ μήπως ἐκ τῶν γεγονότων ἐν τῇ Ἐκκλησιαστικῇ Ἱστορίᾳ εἰς τοὺς καιροὺς τῶν αἰρέσεων δὲν ἐπεσημάνθη τὸ τοιοῦτον; Τὴν αἵρεσιν τοῦ Ἀρείου τὴν κατακλύσασαν τὴν Ὁρθόδοξον δὲν τὴν κατήργησεν ὁ ἀπλοὺς Σπυρίδων διὰ τοῦ ἀπλουστάτου θαύματος τῆς Κεραμίδος; Τὴν Εἰκονομαχίαν τὴν βασανήσασαν τὴν Ὁρθο-

Αἱ δύο ὁδοὶ

ΒΑΡΕΙΑ Η ΚΑΛΟΓΕΡΙΚΗ ;

Χριστιανικὸς στοχασμὸς

Δὲν ξέρω ἀπὸ ποῦ ὁρμώμενος καὶ ποιὸς διетύπωσε τὸ γνωστὸ γνωμικόν, «βαρεῖα ἢ καλογερική» !

Νομίζω ὅμως, ὅτι προσεκτικὴ διερεύνησις τοῦ ζητήματος καὶ σύγκρισις τῶν δύο ὁδῶν, τοῦ ἀγάμου καὶ τοῦ ἐγγάμου βίου, ἀποδεικνύει ἂν στήρικτο τὸ γνωμικὸ αὐτό.

Κατ' ἀρχὴν καμμία ἀποστολή, κανένα καθήκον, ποῦ ἐκτελεῖται κατὰ Χριστὸν καὶ πρὸς δόξαν Χριστοῦ δὲν εἶναι βαρὺ. Τό εἶπε ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς *«ὁ γὰρ ζυγὸς μου χρηστὸς καὶ τὸ φορτίον μου ἐλαφρὸν ἐστὶ»*.

Καὶ εἶναι ὁ ζυγὸς χρηστὸς καὶ τὸ φορτίον ἐλαφρόν, διότι συνεργεῖ ἡ θεία χάρις καὶ ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς σηκώνει τὸ φορτίο καὶ τραβᾷ τὸν ζυ-

γοῦν ἐπὶ 140 ἔτη δὲν τὴν κατήργησεν ἡ βασίλισσα Ἀγ. Θεοδώρα ; μία γυναίκα δηλαδὴ ; Καὶ σήμερον ὡς φαίνεται διὰ τὸ μὴ ὑπάρχειν ἄνδρας εὐσταθεῖς Πατριάρχας μεγαλοσχήμους καὶ τρανοὺς κατὰ τὴν εὐσέβειαν καὶ Ὁρθόδοξον, θὰ τὸ λύσῃ ὁ Πανάγαθος Θεὸς διὰ τοῦ ἀπλοῦ λαοῦ τοῦ ἐμμένοντος πιστοῦ εἰς τὰς ἱερὰς παραδόσεις ἔπειτα ἀπὸ τοσούτων ἐτῶν διωγμῶν καὶ κακώσεων ὑπ' αὐτῶν τῶν ταγῶν τῆς Ἐκκλησίας !!

Μὴ λοιπὸν ἀδελφοὶ καὶ τέκνα μας Πηγῆται, μὴ ἀποθαρρύνεσθε καὶ μὴ ἀπογοητεύεσθε ἀπὸ τὴν ἐλπεινὴν καὶ ἀντίθετον αὐτὴν στάσιν τῶν καινοτόμων Ἀρχιερέων καὶ Πατριαρχῶν, διότι δυστυχῶς εἶναι σάρκες μόνον καὶ Πνεῦμα οὐκ ἔχουσιν. Πόσα θρυλοῦνται διὰ τὸν Κων/πόλεως τί ἔκαμνε εἰς Ἀμερικὴν καὶ τί κάμνει ἤδη στὴν Κων/πολιν ; Καὶ πόσα εἰς θρησκευτικὰ περιοδικὰ ἐδημοσιεύθησαν προκειμένου νὰ ἐκλεγῇ Πατριάρχης ὁ ἤδη Ἱεροσολύμων ; Ἄρα τῶν φρονιμῶν ὀλίγα. Μήτε τρυγῶσιν ἀπὸ τῶν ἀκανθῶν σταφυλὰς καὶ ἀπὸ τριβόλων σῦκα. Πᾶν δένδρον καλὸν καρποὺς καλοὺς ποιεῖ καὶ πᾶν δένδρον σαπρὸν καρποὺς σαπρῶς ποιεῖ καὶ ἐκκόπτεται καὶ εἰς πῦρ βάλλεται· ἄρα ἐμμένοντες εἰς τὴν ἀλήθειαν στερεῶς ὥς ἀναμενόμεν τὴν Κρίσιν τοῦ Θεοῦ μετὰ πεποιθήσεως, διότι «Θεὸς οὐ μυκτηρίζεται καὶ φοβερόν τὸ ἐμπεσεῖν εἰς χεῖρας Θεοῦ ζῶντος».

Ἡμεῖς οἱ Γ.Ο.Χ. ἔχομεν ἱερὸν καθήκον καὶ ὑποχρέωσιν νὰ σταθῶμεν εἰς ἐκεῖνα ποῦ παρελάβομεν ἀπ' ἀρχῆς καὶ μήτε ἐν Ἰῶτα μήτε μίαν κεραΐαν νὰ παραλείψωμεν διότι πᾶσα καινοτομία ἐστὶν ἐκ τοῦ Διαβόλου, καὶ ὁ Θεὸς ὡς σκεύη κεραμέως συντρίψῃ ἐν ράβδῳ σιδηρᾷ τοὺς ἐχθροὺς αὐτοῦ. Ἀμήν.

Ἀρχιμ. ΑΚΑΚΙΟΣ ΠΑΠΠΑΣ

γόν. Δὲν μένει μακριὰ ἀπὸ τὸν κοπιῶντα· δὲν μαστιγώνει τὸν πεφορτισμένον. Γίνεται ὁ ἴδιος κοπιῶν καὶ πεφορτισμένος διὰ νὰ ἀνακουφίσῃ τὸ πλᾶσμα του.

Ἐφ' ὅσον λοιπὸν καὶ ὁ μοναχικὸς βίος καὶ ὁ οἰκογενειακὸς προχωροῦν κατὰ Χριστὸν καὶ ἐξεκίνησαν ἀπὸ τὸν Χριστὸν, κανένα βάρος δὲν συντρίβει.

Ἀλλὰ ἀπὸ ἀπόψεως εὐθυνῶν ποῖος εἶναι κουραστικώτερος ; Ἄς δοῦμε.

Κτυπᾶμε εὐλαβικά τὸ κελλάκι τοῦ μοναχοῦ, τοῦ καλοῦ μοναχοῦ, ὅχι τοῦ μαυροφορεμένου τσαρλατάνου.

—«Δι' εὐχῶν τῶν ἁγίων πατέρων ἡμῶν...»

—«Ἀμήν», ἀκούγεται μία μελωδικὴ φωνή !

Μπαίνουμε μέσα καὶ με σεβασμὸ ρωτᾶμε : Γέροντα, πῶς τὰ περνᾷς ;

—Μὲ τὴν βοήθεια τοῦ Θεοῦ, παιδιὰ μου, πολὺ καλὰ. Εἶμαι εὐχαριστημένος. Ὑπακοὴ εἰς τὸν πνευματικὸν μου πατέρα, περιστολὴ τῶν ὀλικῶν ἀναγκῶν εἰς τὸ ἐλάχιστον, προσευχὴ καὶ μελέτη· προσπάθεια προσεγγίσεως τοῦ Θεοῦ διὰ τῆς ἐσωτερικῆς γαλήνης καὶ ἡσυχίας. Βεβαίως ἡ ἀποστολή μου, συμφώνως μετὰ τὴν ὑπόσχασιν ποῦ ἔδωσα τὴν στιγμὴν τῆς χειροτονίας μου, ἔχει δυσκολίας, πειρασμούς, θλίψεις. Ὁ διάβολος ὡς λέων ὠρυόμενος ζητεῖ νὰ ὑποκλέψῃ τὸν πολῦτιμον θησαυρόν, τὴν ψυχὴν. Ὁ κίνδυνος ὅμως αὐτὸς ἐκμηδενίζεται, διότι ὅλη ἡ προσοχὴ τοῦ μοναχοῦ εἶναι ἐστραμμένη εἰς τὸ πνεῦμα.

Ἀφοῦ χαιρετήσουμε τὸν καλὸν καὶ εὐσεβῆ μοναχὸν ὅς ἀναχωρήσωμεν διὰ τὴν πόλιν. Διὰ νὰ ἀναπαυθῶμεν ὀλίγον ὥς ἐπισκεφθῶμεν ἕνα φίλον, οἰκογενειάρχην.

—Καλῶς ὀρίσατε, μᾶς ὑποδέχεται μετὰ εὐγένειαν. Ἀπὸ ποῦ ἔρχεσθε ;

—Τοῦ ἐξηγήσαμε τὸν σκοπὸν τῆς ἐπισκέψεώς μας εἰς ἕνα μοναχόν.

Ὁ φίλος μας γελᾷ λιγάκι καὶ μᾶς λέγει :

—Ἐχετε λοιπὸν ἀμφιβολία ; Θὰ σᾶς ὁμιλήσω ἐκ πείρας. Δόξα τῷ Θεῷ ἔχω δημιουργήσει μίαν καλὴν οἰκογένειαν. Σύντροφο στοργικὸ καὶ εὐγενικόν, παιδιὰ γερὰ καὶ πειθαρχημένα. Αἰσθάνομαι ὅμως κουρασμένος. Βομβαρδίζομαι ἀπὸ εὐθύνες. Εὐθύνη γιὰ τὴν ὀλικὴ συντήρησι τῆς οἰκογενείας. Εὐθύνη γιὰ τὸν χαρακτήρα τῶν παιδιῶν. Προσπάθεια νὰ μὴ λυπήσῃ τὸν σύντροφόν σου, γιατί ἡ συζυγικὴ ἀγάπη δὲν ἔχει τὸν μητρικὸ αὐθορμητισμό, ἀλλὰ τὴν ἀμοιβαίότητά τῆς συναλλαγῆς. Ἀγωνία γιὰ τὴν ἀρρώστια τοῦ παιδιοῦ. Τώρα κι' ἐξω ἀπὸ τὸ σπίτι ; Ἐκεῖ ἡ κόπωση εἶναι ποῦ εἶναι. Ἀντι-

μετωπίζεις τὴν κοινωνία, ποὺ ἀποτελεῖται, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπὸ ἡθοποιούς. Ἄλλα αἰσθάνονται καὶ ἄλλοιῶς φαίνονται. Τὴν ἐργασία σου! Δύσκολοι προϋστάμενοι, ἐπίβουλοι συνάδελφοι. Νομίζω, ὅτι ὁ στίχος τοῦ τροπαρίου τῆς παρακλήσεως «ἐκύκλωσαν αἱ τοῦ βίου με ζάλαι, ὥσπερ μέλισσαι κηρίον», ἀφορᾷ τοὺς οἰκογενειάρχας.

Δὲν εἶχε τελειώσει τὴν κουβέντα του καὶ κλάμματα ἀναστάτωσαν τὸ διπλανὸ δωμάτιο.

Τί εἶχε συμβῆ; *

Τὸ μικρότερο παιδάκι εἶχε πέσει ἀπὸ τὴν σκάλα καὶ ἔσπασε τὸ κεφαλάκι του!

Μὲ χαμόγελο ὁ φίλος μᾶς λέει:

—Μὴ ξαφνιάζεστε, αὐτὸ εἶναι παραμικρὸ! Ἔχει φουρτοῦνες ἢ οἰκογένεια, ἀπρόβλεπτες, μεγάλες. Βιβλίο θὰ μπορούσε νὰ γραφτῇ. Τώρα λοιπὸν τί λέτε; ποῖος προχωρεῖ στὸ βίο μὲ λιγότερο βάρος, ὁ καλὸς μοναχὸς ἢ ὁ καλὸς οἰκογενειάρχης; Ἀφῆστε τώρα τοὺς πειρασμοὺς ποὺ ἐνεδρεῦνουν σὲ κάθε γωνιὰ τοῦ σπιτιοῦ, σὲ κάθε ἔπιπλο, σὲ κάθε στιγμή.

Δὲν χρειάζεται φιλοσοφία! Δύο εἶναι οἱ δρόμοι τῆς κατὰ Χριστὸν ζωῆς, ὁ οἰκογενειακὸς καὶ ὁ μοναχικὸς.

Τὰ πράγματα ὁμῶς διαψεύδουν ὅτι ἡ καλογερικὴ εἶναι βαρεία!

ΜΙΜΗΤΑΙ ΤΩΝ ΓΙΓΝΟΜΕΘΑ

Τὸ νέφος τῶν μαρτύρων πολὺ. Καὶ ἡ δόξα ἀνέσπερος. Ἀπὸ τὸν οὐράνιο χῶρο τῶν κατοπεύδουν τὴν γῆν καὶ παρακολουθοῦν τὰ τέκνα τῆς στρατευομένης Ἐκκλησίας. Ἡμεῖς πρέπει νὰ τοὺς δοξάζωμεν, νὰ τοὺς ἐνθυμούμεθα συνεχὰ καὶ πρὸ παντὸς νὰ τοὺς μιμούμεθα.

Διότι καὶ αὐτοὶ ὑπῆρξαν τόσοι ἄπλοϊ ἄνθρωποι ὅσον καὶ ἡμεῖς. Τόσον ταπεινοὶ ὅσον καὶ ἡμεῖς. Ἡ πίστις τῶν ὁμῶς ὑπῆρξεν μεγάλη, καὶ ἡ ἐκτέλεις τοῦ χρέους τῶν πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν τόσοι πρόθυμοι, ὥστε ἀνέβησαν εἰς τὸν οὐρανὸν μὲ τὸ αἰώνιον φωτοστέφανον τοῦ μαρτυρίου.

Παράδειγμα ἔστω ὁ κατὰ τὴν 24ην Ὀκτωβρίου ἑορταζόμενος μεγαλομάρτυς Ἀρέθας.

Ὁ Ἀθλητὴς αὐτὸς τοῦ Χριστοῦ ἐγεννήθη γύρω εἰς τὸ 450 εἰς τὴν πόλιν Νεγρὰν τῆς Ὑεμένης. Ἦτο ἄπλοος καὶ ταπεινὸς ἄνθρωπος, ὁστις ὁμῶς εἰς τὴν ψυχὴν του ἔτρεφε μεγάλην πίστιν εἰς Χριστόν.

Κατὰ τὸ 524 ὁ Βασιλεὺς τῆς Εὐδαίμονος Ἀραβίας Δουναάν, Ἑβραῖος τὸ θρήσκευμα ἔξεστράτευσεν ἐναντίον τῆς πόλεως Νεγρὰν. Μεταχειρισθεὶς τὰ πάντα κατάρθωσε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν πόλιν διὰ δόλου. Ἀμέσως ἐζήτησεν ἀπὸ τοὺς Χριστιανοὺς ν' ἀλλαξοπιστήσωσι. Ἐπειδὴ δὲ συνήντησε τὴν ἀρνησιν τῶν ἐν τῇ πόλει Χριστιανῶν κατέσφαξεν περὶ τοὺς 288 κληρικοὺς καὶ λαϊκοὺς.

Ὁ Ἀρέθας ἦτο γέρων μὲν ἀλλὰ εἶχεν καρ-

διαν νεανίου μάρτυρος. Προέτρεπε τοὺς Χριστιανοὺς νὰ προσεύχωνται κατὰ τὸ μαρτύριόν τους καὶ τοὺς ἐνεψύχωνε μὲ λόγους τῆς Ἐκκλησίας.

Ὁ Δουναάν ἐξοργισθεὶς τὸν συνέλαβεν καὶ τὸν δόγησεν εἰς τὸ μαρτύριον.

Τόσον δὲ ἦτο γέρων ὁ μάρτυς ὥστε «μηδὲ δύνασθαι περιπατῆσαι καὶ ὅτε παρεδόθη πρὸς τὸ ἀποτμηθῆναι τὴν κεφαλὴν, βασταζόμενος ἀπαχθεὶς ἔχαιρε καὶ τὴν διὰ ξίφους ἀποτομὴν λαβὼν τὸ πνεῦμα τῷ Κυρίῳ παρέθετο».

Ὅπως ἀπλῶς καὶ ταπεινῶς ὠδηγοῦντο εἰς τὴν δόξαν οἱ παλαιοὶ μάρτυρες καὶ ἐνάρετοι Χριστιανοί, ἔτσι καὶ οἱ σημερινοὶ ἡμποροῦν νὰ ἐκτελοῦν τὸ καθήκον τους, τὸ ὁποῖον ἔάν ἐκτελεσθῇ ὡς ἐπιτάσσει ἡ Ἐκκλησία, δὲν εἶναι μικροτέρας σημασίας διὰ τὸν Θεόν.

Ἀναμνήσεις Μοναχοῦ

ΕΝΑ ΘΑΥΜΑ

Κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τῆς ἀλλαγῆς τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἑορτολογίου, διεκρίνοντο οἱ Γ.Ο. Χ. διὰ τὸν ἐνθερμον ζῆλον τῶν. Μὴ φειδόμενοι δὲ κόπων καὶ θυσιῶν (διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων) οἱ ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεὶ ἐκκλησιάζοντο εἰς διάφορα ἐξωκκλήσια· ὡς δὲ εἶχε περιγράψει ὁ ἀγαπητὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφός κ. Νικολακόπουλος τὸ κέντρον πληροφοριῶν ἦτο τὸ ραφεῖον τοῦ κ. Ἀ. Βαπορίδου. Οἱ ἐν τῇ συνοικίᾳ Παγκρατίου καὶ πέριξ ἀπετέλουν, τρόπον τινα, ξεχωριστὴν κίνησιν καὶ ὡς κέντρον πληροφοριῶν, δι' ὁλονυκτίας κυρίως καὶ λειτουργίας ἦτο ἡ ἀειμνηστὸς Μοναχὴ Γερρόντισσα Εὐαγγελία, διαμένουσα ἐναντι τοῦ Ἀγ. Φανουρίου. Αὕτη συντηρουμένη ὑπὸ τῆς θυγατρὸς τῆς Πηνελόπης ἱεροραπτρίας, ἀπερίσπαστος οὖσα, ἐφρόντιζε πάντοτε διὰ τὸν συνεχῆ ἐκκλησιασμόν τῶν πιστῶν, εἰς τὰ πέριξ τῶν Ἀθηνῶν ἐξωκκλήσια,

Ἦτο Ὀκτώβριος μὴν τοῦ 1926, παραμοναὶ τοῦ Ἀγ. Δημητρίου ὅτε παρεκλήθη ἡ γραῖα μήτηρ τῆς κ. Ἀννας Μάστορη, διαμενούσης ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀγ. Φανουρίου, νὰ ἐπιτραπῇ ἡ τέλεις ἀγρυπνίας τοῦ Ἀγ. Δημητρίου εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Τιμίου Προδρόμου, κείμενον εἰς λόφον ἀριστερὰ τοῦ πρὸς Καισαριανὴν δρόμου. Ἐκεῖ διέμενεν ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ὁ Γέρων «Μπαρμπαθόδωρος» πατὴρ τῆς ἀνωτέρω κ. Μάστορη. Δυστρόπου ὁμῶς οὔσης τῆς γραίας κ. Καλλιόπης, ἠρνήθη αὕτη τὴν τέλεις ἀγρυπνίας τοῦ Ἀγ. Δημητρίου. Ἐτυχε δὲ καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν τῆς παραμονῆς τοῦ Ἀγίου, Σάββατον, βροχὴ συνεχὴς μετὰ ἀστραπῶν καὶ βροντῶν.

Ἦτο ἐνωρὶς τὸ ἀπόγευμα ποὺ ἐξηκολούθει ἡ καταιγὶς· ὅτε ὁ Γέρων Μπαρμπαθόδωρος εὐρισκόμενος ἐπὶ τοῦ ἀναλογίου ἀνεγίνωσκε τοὺς

χαιρετισμούς τῆς Θεοτόκου. Ἡ γραῖα σύζυγός του εὐρίσκετο ἔναντι τοῦ παγκαρίου παραθύρου, ὅπου τὰ λαδικὰ δοχεῖα. Αἴφνης κεραυνὸς εἰσῆλθε ἐκ τοῦ φεγγίτου τῆς μῖας καὶ μόνης θύρας τοῦ Ναοῦ, κατηθύνθη ἔμπρός ὅπου ὁ Γέρων Μπαρμπαθόδωρος ἔλεγε τὸ «Τεῖχος εἰ τῶν Παρθένων» τῶν χαιρετισμῶν. Οὗτος αἰσθανθεὶς εἰς τὰς χεῖρας του τὸν κεραυνὸν ἐξεφώνησε «Καλλιόπη μου κήκα» οὐδὲν ὅμως παρὰ δόξως παθὼν, συνέχισε τοὺς χαιρετισμούς. Ὁ κεραυνὸς εἰσελθὼν ἐν τῷ Ἱερῷ ποιήσας σχῆμα Σταυροῦ, ἐκτύπησε τὸ ἀργυροῦν στέφανον τῆς τοιχογραφημένης εἰκόνης τοῦ Ἀγ. Δημητρίου, εὐρισκομένης ἀκριβῶς ἄνωθεν τοῦ παγκαρίου καὶ ἀκολουθῶς ἐπληξε τὴν γραῖαν Καλλιόπην, τὴν ὅποیان ἔκαυσε. Οὕτως τὴν ἐπομένην ἡμέραν Κυριακὴν ἑορτὴν τοῦ Ἀγίου Δημητρίου ἐκηδεύετο λαβοῦσα ἐκ τοῦ Ἀγίου τὴν τιμωρίαν.

Τὸ παρὸν θαῦμα ἀπὸ ἐτῶν διατηρῶν ζωηρῶς ἐν τῇ μνήμῃ μου φέρω εἰς τὴν δημοσιότητα πρὸς δόξαν τοῦ Ἀγ. Μεγ. Δημητρίου.

ΙΓΝΑΤΙΟΣ Ἱερομόναχος Ἀγιορείτης

ΠΑΠΙΚΗ ΘΡΑΣΥΤΗΣ ΚΑΙ "ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ,, ΔΟΥΛΟΠΡΕΠΕΙΑ

Ἐδήλωσεν ὁ καρδινάλιος Ταρντίνι, ὑπουργὸς Ἐξωτερικῶν τοῦ Βατικανοῦ, ὅτι ἡ Οἰκουμένη Σύνοδος, τὴν ὁποίαν προτείνει εἰς τὰς ἄλλας Ἐκκλησίας ὁ Πάπας, θὰ ἀργῇ νὰ προετοιμασθῇ γὰρ ἕως ἔτη, ἀλλὰ ὁ σκοπὸς τῆς θὰ εἶναι νὰ γίνῃ ὁ Χριστιανισμὸς μία ποίμνη ὑπὸ ἓνα ποιμένα, τὸν ἀρχηγὸν τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας. Τοῦτο, εἶπεν, ἀποτελεῖ διὰ τὴν Καθολικὴν Ἐκκλησίαν ΔΟΓΜΑ, τὸ ὁποῖον αὐτὴ δὲν δύναται νὰ ἀποκηρύξῃ. Καὶ ἐξέφρασε τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ ἐξευρεθῇ κάποιος τρόπος πραγματοποιήσεως τοῦ Δόγματος τῆς ἐνότητος.

Ἐφημ. «ΒΗΜΑ» 1)11)59

Ἡ θρασυτής τῶν λατίνων δὲν μᾶς ἐκπλήττει. Μᾶς ἐπαναστατεῖ ὅμως ἡ ἀποχάυνωσις τῶν Ὁρθοδόξων λεγομένων ἀρχηγῶν τῆς κατ' ἀνατολὰς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.

Τοσαύτη λοιπὸν εὐήθεια μαστίζει τοὺς διαδόχους τῶν πάλαι ποτὲ γιγάντων τῆς Ὁρθοδοξίας, ὥστε νὰ ἀνέχωνται τὰς ὕβρεις τῶν παπῶν ἀδιαμαρτυρητῶς;

Τὸ πλήρωμα ὅμως τῆς Ὁρθοδοξίας προειδοποιεῖ καὶ τοὺς ἐπλημένους λατίνους καὶ τοὺς ταπεινοὺς κολακάς των, ὅτι δὲν θὰ ἐπιτρέψῃ τὴν συνέχισιν τῶν χυδαιοτήτων καὶ τῶν ὕβρεων εἰς βάρος τῆς Ἐκκλησίας.

Ὅπως εἰς τὸ παρελθὸν ἔτσι καὶ σήμερον κεκράζονται καὶ οἱ λίθοι.

Εἰς τὸ περιθώριον τῆς Ἱστορίας

ΜΙΑ ΔΙΚΗ

Μετὰ τὰ γεγονότα τῆς Κερατέας, περὶ ὧν ἀφηγήθη ὁ ἀγαπητὸς ἀδελφὸς κ. Νικολακόπουλος εἰς τὰ προηγούμενα φύλλα, τὴν συμπλοκὴν τῶν χωροφυλάκων μετὰ τοὺς ἡμετέρους, τὴν φυλάκισιν των ὡς πρωταιτίων κριθέντων καὶ τὴν πανηγυρικὴν τούτων ἀπαλλαγὴν ὑπὸ τοῦ Ἀνωτέρου Διοικητοῦ Λαυρίου, ὁ ἐνωματάρχης τοῦ χωρίου ἔμεινε ντροπιασμένος καὶ ἐκτεθειμένος.

Τί νὰ κάνῃ; Πῶς νὰ ἀντιδράσῃ;

Ἐμήνυσε λοιπὸν τὸν ἀγαπητὸν Νικολακόπουλον καὶ τοὺς ἄλλους δι' ἀντίστασιν κατὰ τῆς ἀρχῆς ἐπιθέσεως κλπ.

Ἡ κατάστασις ἦτο σοβαρά, συγχρόνως καὶ ἐνδιαφέρουσα!

Δι' αὐτὸ ὅταν ὠρίσθῃ ἡ ἡμέρα τῆς δίκης, ἡ αἴθουσα τοῦ Δικαστηρίου ἦτο κατὰ μέστος.

Μάρτυρες ὑπὲρ τοῦ κατηγορουμένου προσήλθον ὁ ἀείμνηστος Πρόεδρος τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. Δημήτριος Κυριακόπουλος, ὁ ἀείμνηστος πρόεδρος τῆς Κοινότητος Ἰωάννης Σιδέρης, ὁ δαιώτατος Μοναχὸς καὶ τότε καθηγητὴς Ἐμμανουὴλ Χανιώτης (νῦν πατὴρ Μᾶρκος).

Συνήγορος παρεστάθῃ ὁ βουλευτὴς Γ. Μπακόπουλος, ὅχι ὁ γνωστὸς διὰ τοὺς σατραπικοὺς τοῦ ὑπουργός.

Ὁ Πρόεδρος τοῦ Δικαστηρίου ἐπιτίθεται μετὰ σφοδρότητα.

— Κύριε Πρόεδρε, (λέγει ὁ κατηγορούμενος) ἔχω ἐκ τοῦ νόμου τὸ δικαίωμα νὰ ἀπολογηθῶ;

— Τὸ ἔχεις, ἀπαντᾷ ὁ πρόεδρος.

Τότε ἀναπτύσσεται μία θαυμασία στιχομυθία μετὰ τοῦ προέδρου καὶ τοῦ κ. Νικολακόπουλου.

Κατὰ τὴν στιχομυθίαν αὐτὴν ἐξῆλθε νικητὴς ὁ κατηγορούμενος, ὅστις ἐπιλέγει «Κύριε Πρόεδρε, ὅταν τὸ ὄργανον τῆς τάξεως ἀπευθύνεται εἰς τὸν ἱερέα καὶ τοῦ λέγει ἐν ὧρα λειτουργίας ἀσεβέστατα, κλειστο βρὲ κερατόπαπα τό εὐαγ. γέλιο καὶ τὸ κλείνει βιαίως τὴν στιγμὴν ποῦ τὸ ἀνεγίνωσκε ἀπὸ τῆς ὠραίας πύλης, πῶς νὰ μὴ ἀντιδράσῃ ὁ κοσμάκης»;

Κατόπιν οὗτοῦ ἀπαλλάσσεται πανηγυρικῶς ὁ κατηγορούμενος καὶ ἐξέρχεται ἐν θριάμβῳ τῆς αἰθούσης τοῦ Δικαστηρίου.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀνακοινούται ὅτι πᾶσα ἀποστολὴ χρημάτων εἴτε ἀπὸ ὀφειλῶν συνδρομῶν ἐφημερίδος ἢ διαφόρους ἄλλας ἐσφορὰς πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγώνος ἀπευθύνεται ΜΟΝΟΝ πρὸς τὸν Ταμίαν Ἱερομ. ΓΡΗΓΟΡΙΟΝ ΠΑΠΑΒΛΑΧΟΝ, δόδος Κἀνιγγος 32—Ἀθῆναι.

(Ἐν τῇς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς)

Η ΚΙΒΩΤΟΣ

Τὸν παλαιὸν καιρὸν, ἀδελφοί μου, ὁ μισόκαλος διάβολος ἔβγαλεν ὅλας τοὺς κακίας καὶ παρεκίνει τοὺς ἀνθρώπους νὰ υπερηφανεύωνται, νὰ μοιχεύουν, νὰ κάμνουν πράγματα τὰ ὁποῖα δὲν ἔκαμνον μήτε τὰ ἄλογα ζῶα καὶ τὸ χαϊρότερον ἐπροσκυνοῦσαν διὰ θεὸν τὸν ἥλιον, ἄλλος τὴν Σελήνην, ἄλλος τὴν θάλασσαν. Θέλων ὁ Θεὸς νὰ κάμῃ κατακλυσμὸν νὰ χαλάσῃ τὸν κόσμον, ἐπρόσταξε τὸν Νῶε νὰ κάμῃ ἓνα καράβι ἐπάνω εἰς τὴν γῆν, διὰ νὰ τὸν ἐρωτοῦν οἱ ἄνθρωποι διατί τὸ κάμνεις ; νὰ τοὺς λέγῃς ὅτι ὁ Θεὸς θὰ χαλάσῃ τὸν κόσμον καὶ αὐτοὶ θὰ σὲ περ-γελοῦν, ἀλλὰ νὰ μὴ σὲ μέλλῃ. Ἦρchiσεν ὁ Νῶε τὸ καράβι τὸν ἐρωτοῦσαν οἱ ἄνθρωποι, διατί κάμνεις τὸ καράβι ; Ὁ Νῶε τοὺς ἔλεγε· διότι ὁ Θεὸς θὰ χαλάσῃ τὸν κόσμον. Ἐκεῖνοι τοῦ ἔλεγον ὅτι εἶναι τρελλός· τί ἔπαθεν ὁ Θεὸς νὰ χαλάσῃ τὸν κόσμον ; Ὁ Νῶε ἐτήραγε τὴν δουλειά του καὶ εἰς τοὺς 100 χρόνους ἐτέλειωσε τὸ καράβι. Τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ὁκτὼ ἄνθρωποι εὐρέθησαν καλοὶ ὁ Νῶε, ἡ γυναῖκα του, τὰ τρία τέκνα του καὶ αἱ τρεῖς νυφάδες του. Θέλων ὁ Θεὸς νὰ φυλάξῃ αὐτοὺς τοὺς ὁκτὼ, ἐπρόσταξε τὸν Νῶε νὰ πισώσῃ τὸ καράβι διὰ νὰ μὴ ἔμβῃ μέσα ἡ βροχή, καὶ νὰ ἐμβάσῃ μέσα ἀπὸ ὅλα τὰ ζῶα ἀρσενικά καὶ θηλυκά, καθαρὰ καὶ ἀκάθαρτα. Καὶ ἀφοῦ ἐμβῆκε καὶ αὐτὸς μέσα μετὰ τὴν γυναῖκα του, τὰ παιδιὰ του καὶ νυφάδες του, ἔκλεισε καλὰ τὸ καράβι. Οἱ ἄνθρωποι ἔξω ἔτρωγον, ἔπινον, ἔκαμνον πραγματείας καὶ ἄλλα διαβολικά ἔργα.

Τότε ἤνοιξε ὁ Θεὸς τοὺς καταρράκτας τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἐπιπτεν ἡ βροχή ὡς ποταμὸς εἰς τὴν γῆν. Ἐφώναζον οἱ ἄνθρωποι. Νῶε, ἀνοιχόν μας νὰ ἐμβώμεν εἰς τὸ καράβι. Ὁ Νῶε τοὺς ἔλεγε :

Ποῦ εἰσθε ἐδῶ καὶ ἑκατὸ χρόνους, ὅπου σὰς ἔλεγον ὅτι ὁ Θεὸς θὰ χαλάσῃ τὸν κόσμον; Τώρα νὰ τί σὰς κάμω ; Ἐν τῷ ᾧδῃ οὐκ ἔστι μετάνοια ! Καὶ τότε ἐπλημύρυσεν ἡ γῆ καὶ τὸ νερὸ ἐσκέπασεν ὅλα τὰ ὄρη, καὶ ἐπνίγησαν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἐκτὸς τοῦ Νῶε καὶ τῆς οἰκογενείας του

Καὶ πάλι ἀπ' αὐτοὺς ἐγένευσεν ὅλος ὁ τόπος, καθὼς λέγει ὁ Χριστὸς εἰς τὸ ἅγιον Εὐαγγέλιον.

Ὡσπερ αἱ ἡμέραι τοῦ Νῶε, οὕτως καὶ ἡ παρουσία τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου ἡγουν, καθὼς εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Νῶε οἱ ἄνθρωποι δὲν ἐπίστευον, ἀλλὰ τὸν περιεγέλων ἕως ὅτου ἦλθεν ἔξαφνα ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ ὁ κατακλυσμὸς, καὶ ἐπνίξε ὅλον τὸν κόσμον, ὁμοίως καὶ τώρα, χριστιανοί μου, εἰς τὴν δευτέραν παρουσίαν τοῦ Κυρίου, δὲν θὰ πιστεύωσιν οἱ ἄνθρωποι καθὼς καὶ τότε· τὰ λόγια ὅπου σὰς ἔλεγον δὲν εἶναι ἰδικά μου, ἀλλὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

(Ἀπὸ τίς διδασχὲς τοῦ πατρὸς Κοσμᾶ).

Υπεύθυνος ὅλης Παναγιώτης Ι. Βρετᾶκος
Κάνιγγος 32 — Ἀθήναι

Τυπογραφείου Γεώργιος Σερμπίνη
Θαμιστοκλέους 33—Ἀθήναι

Ἀπὸ τὸ ἀγιολόγιον τῆς Ἐκκλησίας

ΙΑΚΩΒΟΣ Ο ΑΔΕΛΦΟΣ ΚΥΡΙΟΥ

Ὁ μέγας οὗτος ἀνὴρ ὑπῆρξεν υἱὸς τοῦ Ἰωσήφ ὃχι ἐκ τῆς μητρὸς τοῦ Κυρίου ἀλλ' ἐξ ἄλλης προτέρας γυναικὸς αὐτοῦ. Ἡ Κ.Δ. ὀλίγα λέγει περὶ αὐτοῦ. Μετὰ τὴν Ἀνάληψιν τοῦ Κυρίου ἐκάθητο μετὰ τῶν μαθητῶν καὶ τῆς Θεομήτορος ἐν Ἱερουσαλὴμ ἀναμένων τὸν φωτισμὸν ὑπὸ τοῦ Σωτῆρος ἐν προσευχῇ.

Ὁ Ἰάκωβος ἦτο αὐστηροῦ χαρακτῆρος καὶ ἀνὴρ πολλῶν ἀρετῶν. Δι' αὐτὸ ἐνωρίς κατέλαβε ἐξέχουσαν θέσιν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Ἱεροσολύμων.

Κατὰ τὴν σύνοδον τῶν Ἀποστόλων προεδρεύει καὶ τὴν γνώμην του τὴν διατυπώνει τελευταῖος. Αὕτη ἐπεκράτησε καὶ ἔγινε δόγμα τῆς Ἐκκλησίας.

Ὁ Ἰάκωβος μαζὶ μετὰ τὸν Πέτρον καὶ τὸν Ἰωάννην ἀποτελοῦν τοὺς στύλους τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὁ Παῦλος εἰς αὐτοὺς ἐκθέτει τὰ ἀποτελέσματα τοῦ κηρύγματός του εἰς τὰ ἔθνη.

Ἐπανειλημμένως ἐμφανίζεται ὡς ρυθμιστὴς τῶν πραγμάτων τῆς πρώτης Ἐκκλησίας, ὁ δὲ ἱστορικὸς Εὐσέβιος λέγει ὅτι ὁ Ἰάκωβος ἐχορημάτισεν πρώτος Ἐπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων.

Παρὰ τὰς ὀλίγας πληροφορίας, ἡ ἀσκητικότης τοῦ ἀνδρὸς καὶ ὁ ζῆλος του εἶναι κατάδηλος. Ἐπροσῆρχετο πολὺ, καὶ ἔκαμνε τόσας γονυκλισίας ὥστε οἱ πόδες του εἶχαν σκληρυνθῇ δίκην καμήλου.

Εἰμιᾶτο τὸσον ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους ὅσον καὶ ἀπὸ τοὺς χριστιανούς οἱ ὁποῖοι τὸν ἐπωνόμαζον δίκαιον καὶ ζηλωτὴν, ὥστε ἐκίνησε τὸ μῖσος τοῦ ἀρχιερέως Ἄννα τοῦ νεωτέρου.

Αὐτὸς εἰς μίαν στιγμὴν ποὺ ἐθεώρησεν κατάλληλον, μετὰ τὴν ἀντικατάστασιν τοῦ ἐπαρχοῦ Φίλστον ὑπὸ τοῦ Ἀλβίνου καὶ προτοῦ ὁ νέος ἐπαρχὸς νὰ φθάσῃ εἰς τὴν ἔδραν του, συνέλαβε καὶ κατεδίκασε τὸν Ἰάκωβον εἰς τὸν διὰ λιθοβολισμοῦ θάνατον.

Τὸ κακούργημα αὐτὸ ἐξήγειρε τοὺς πάντας εἰς βαθμὸν, ὥστε ὁ Ἀλβίνος νὰ παύσῃ τὸν ἀρχιερέα Ἄννα. Ὁ μέγας αὐτὸς ἀνὴρ τῆς πρώτης Ἐκκλησίας ἐμαρτύρησε περὶ τὸ 62' εορτάζεται δὲ ἡ μνήμη του τὴν 23 Ὀκτωβρίου.

ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΟΣ ΨΑΛΜΟΣ

Κυκλοφορεῖ εἰς φυλλάδια τῶν 24 σελίδων, ἡ ἐρμηνεία τοῦ Ν' ψαλμοῦ, συνταχθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ὀσιολογιατάτου Μοναχοῦ κ. Ἀντωνίου Μουστάκα Ἀγιορείτου. Ἡ ἐκτύπωσις ἔγινε ὑπὸ τοῦ «Γενικοῦ Φιλοπώχου Ταμείου» καὶ τὸ προῖόν τῆς πωλήσεως διατίθεται ὑπὲρ τῶν πτωχῶν καὶ ἀσθενῶν.

Ἐκαστον φυλλάδιον τιμᾶται δραχμὰς 3.

ΕΞ ΟΙΚΕΙΩΝ ΤΑ ΒΕΛΗ

«Τόσον ὁ κλῆρος τῆς Ἐκκλησίας, ὅσον καὶ ὁ λαὸς ὑφίσταται τὴν ἐπίδρασιν αὐτὴν (τῶν Λατίνων), τὸ κήρυγμα, ἡ λατρεία, ἡ τέχνη καὶ ἡ Θεολογία τῆς Ἐκκλησίας δὲν ἔχουν ἐκφύγει τὴν δυτικοποίησιν.

Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία βαθμηδὸν χάνει τὸ βυζαντινὸν αὐτῆς ἦθος, τὴν βυζαντινὴν αὐτῆς πνοὴν καὶ συνείδησιν, τοῦτο δὲ γίνεται σχεδὸν ἀνεπαίσθητως, δηλαδὴ συντελεῖται τόσον καὶ κατ' ὀλίγον ὥστε νὰ μὴ λαμβάνωμεν συνείδησιν τοῦ πράγματος.

Πᾶν τὸ δυτικὸν μᾶς ἐλκύει καὶ τείνει νὰ μᾶς καθυποτάξῃ. Οὐδόλως ἔχομεν γνωρίσει κατὰ τὸ πλάτος καὶ βάθος αὐτῆς τὴν Ἑλληνο-χριστιανικὴν κληρονομίαν μᾶς, τὴν ὁποῖαν τὸ βυζαντινὸν κράτος ἐκληροδότησεν εἰς τὴν καθολικὴν τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησίαν.

Δὲν ἔχομεν καταστή μῦσται τοῦ βυζαντινοῦ πνεύματος, δὲν ἔχομεν βαπτισθῇ εἰς τὴν βυζαντινὴν πνευματικότητα. Τὴν Ὁρθόδοξον λατρείαν καὶ Θεολογίαν τείνομεν νὰ ἀποσπᾶσωμεν ἀπὸ τὸ ἱστορικὸν πλαίσιον τοῦ μυστικισμοῦ καὶ ζητοῦμεν πῶς νὰ τὴν προσαρμόσωμεν εἰς τὸν νόθον πολιτισμὸν τῆς Δύσεως».

Τὰ ἀνωτέρω δὲν τὰ γράφει «Παλαιοημερολογίτης». Τὰ γράφει καὶ τὰ ὑπογράφει κληρικὸς τῆς καινοτόμου Ἐκκλησίας, ὅστις πρὸ καιροῦ τὰ ἐδημοσίευσεν εἰς περιοδικὸν τῶν Ἀθηνῶν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ ὅτι ὁ Δούρειος Ἴππος τοῦ Πάπα ἐγένετο ἀντιληπτὸς ἀπὸ πολλοὺς καὶ ὅτι δὲν θὰ ἀργήσῃ ἡ ἡμέρα τῆς καταστροφῆς του.

Ἀνεκτίμητοι θησαυροὶ

Ἡ ΚΛΙΜΑΞ ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΗΣ ΚΛΙΜΑΚΟΣ

Ἐὰν κάτι δὲν προδίδῃ τὴν φιλίαν του πρὸς τὸν ἄνθρωπον· ἔὰν κάτι ἀδαπάνῃς ὠφελεῖ τὸν ἄνθρωπον καὶ τὸν ἀναβιάζῃ εἰς ἐπίπεδα ὑψηλῆς πνευματικότητος, αὐτὸ εἶναι τὸ βιβλίον, τὸ καλὸν βιβλίον, τὸ βιβλίον τὸ ὁποῖον ὑποδεικνύει εἰς τὸν ἄνθρωπον ὡραίους καὶ εὐγενεῖς ὁρίζοντας. Τὸ βιβλίον, τὸ ὁποῖον τὸν φέρει εἰς ἐπαφὴν μὲ τὴν πηγὴν τῆς Μακαριότητος, τὸν ὁρθόδοξον Χριστιανικὸν στοχασμὸν.

Τὸ βιβλίον αὐτὸ πρέπει νὰ συντροφεύῃ τὸν Χριστιανὸν καὶ νὰ κοσμή τὴν βιβλιοθήκην του.

Ἐνα τοιοῦτον βιβλίον εἶναι καὶ ἡ «Κλίμαξ Ἰωάννου τῆς Κλίμακος». Συγγραφεὺς τοῦ ἀθανάτου αὐτοῦ βιβλίου εἶναι ὁ ὅσιος Ἰωάννης, ἡγούμενος τῆς ἱστορικῆς καὶ Σεβασμίας Μονῆς τοῦ Σιναίου Ὁρους.

Ὅπως δὲ «ὁ ἄρτος εἶναι τῷ σώματι πασῶν τῶν τροφῶν ἀναγκαίτερος· οὕτως ἔστι καὶ αὕτη τῷ ἐπιεικέως τῆς σωτηρίας αὐτοῦ ἀναγκασιότερα πολλῶν πατρικῶν ἄλλων βιβλίων, καὶ μᾶλλον σωτήριος». Τὸ βιβλίον αὐτὸ εἶναι ὠφέλιμον καὶ ἀπαραιτήτην

«οὐ μόνον τοῖς μοναχοῖς, ἀλλὰ καὶ τοῖς κοσμικοῖς» εἶναι πραγματικὴ κλίμαξ, δι' ἧς ὁ ἀναγινώσκων ἀναβιβάζεται ἀπὸ τὰ γήινα εἰς τὰ ἐπουράνια.

Ἡ κλίμαξ ἔχει μεταφρασθῇ καὶ ὑπομνηματισθῇ ἀπὸ πολλοὺς.

Τελευταίως δὲ ὁ εὐλογημένος ἐκδοτικὸς οἶκος «Ἐκθεσις Χριστιανικοῦ βιβλίου» προσέφερε πολυτιμωτάτην ὑπηρεσίαν εἰς τὴν ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν καὶ εἰς τὸν εὐσεβῆ ἑλληνικὸν λαὸν ἐκδώσας τὴν «Κλίμακα» εἰς ὡραῖον χάρτην.

Ἡ ἐκδοσις ἐγένετο διὰ τῆς μεθόδου τῆς φωτοτυπίας, καθ' ἣν ἐκάστη σελὶς τοῦ πρωτοτύπου φωτογραφίζεται καὶ διὰ «κλισὲ» ἐκτυπῶνται ἐπὶ χάρτου. Διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ ἀποφεύγονται λάθη ἐκ τῆς ἀνατυπώσεως καὶ ἐξασφαλίζεται ἡ γνησιότης τοῦ κειμένου ἀπὸ πολλὰς νοθεύσεις, εἴτε σκοπίμους εἴτε ἀκουσίους.

Ἡ ἀνατύπωσις διὰ τῆς μεθόδου αὐτῆς ἐγένετο ἐκ τῆς ἐκδόσεως Κων/πόλεως τῷ 1883 τοῦ Σωφρονίου Ἐρημίτου.

Συγχαίρομεν τὴν «Ἐκθεσιν Χριστιανικοῦ Βιβλίου» διὰ τὴν πολύτιμον προσφορὰν τῆς καὶ συνιστῶμεν θερμῶς τὸ βιβλίον, ὅπερ διατίθεται καὶ ἐκ τῆς «Πηγῆς Ὁρθοδόξου Βιβλίου» (Κἀνιγγος 32).
Λ. Μ.

ΕΚΔΟΤΙΚΟΝ ΓΕΓΟΝΟΣ

Οἱ ἡμεροδείκται τοῦ ἔτους 1960 ἀποτελοῦν ἓν σπουδαῖον γεγονός.

Ἐχουν ὁρθόδοξον ὕλην ψυχοφελῆ καὶ γλαφυρὰν συντεθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Ἀγιορείτου Θεολογικοτάτου Μοναχοῦ Ἀντωνίου Μουστάκα καὶ θὰ ἀποτελέσουν μὲ τὴν καλαισθητικὴν τῶν ἐκδοσῶν ἀληθινὸν ἀπόκτημα κάθε ὁρθοδόξου οἰκογενείας.

Οἱ ὁρθόδοξοι Ἕλληνες οἵτινες γνωρίζουν κάλλιον παντὸς ἄλλου τὴν σπάνιν τῶν ἀληθῶς ὁρθοδόξων ἐργασιῶν τῆς σήμερον καὶ ἐκτιμοῦν τὴν ἀψογὸν ἀπὸ πάσης πλευρᾶς ἐργασίαν τοῦ σεβαστοῦ Πατρὸς Ἀντωνίου, πρέπει νὰ σπεύσουν νὰ δηλώσουν τὸν ἀριθμὸν δι' ἑκάστον Πατάρτημα ἡμεροδεικτῶν ὥστε νὰ ἀποστείλωμεν αὐτοὺς ἐγκλίρως.

Ἐπαναλαμβάνομεν ὅτι πρόκειται περὶ ἐκλεκτῆς καὶ ἀρίστης ἐργασίας.

ΘΕΡΜΗ ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ

Παρακαλοῦμεν τοὺς ὀφείλοντας χρήματα ἀπὸ ἡμεροδείκτας 1959, ὅπως σπεύσωσι καὶ ἐξοφλήσωσιν αὐτοὺς, διότι ἤρχισε ἡ ἐκτύπωσις τῶν νέων ἡμεροδεικτῶν 1960 καὶ ἔχομεν ἀνάγκην χρημάτων.

Ἀπὸ τοὺς Εὐαγγελικοὺς θησαυροὺς

ΤΟΝ ΔΙΑΒΟΛΟΝ ΚΑΙ ΟΧΙ ΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟΝ;

(Λουκά Η 26—39)

Περίεργοι οἱ κάτοικοι τῶν Γαδαρινῶν· «καὶ ἠρώτησαν αὐτὸν ἅπαν τὸ πλῆθος τῆς περιχώσου τῶν Γαδαρινῶν ἀπελθεῖν ἀπ' αὐτῶν». Νὰ φύγῃ ὁ Χριστός! Διὰ τί; διότι ἔδιωξε τὸν Διάβολον ἀπὸ τὸ χωριό τους! διότι ἐθεράπευσε τὸν περιβόητον δαιμονισμένον, ὁ ὁποῖος ἐνέπνεε φόβον καὶ τρόμον, ἀλλὰ ἦτο καὶ ἐπικίνδυνος!

Νὰ φύγῃ ὁ Χριστός! διότι ἐξημίωσε τὰ ἄνομα ὕλικά τους συμφέροντα. Κάνανε καλλίτερα συντροφιά μὲ τὸν Διάβολο!

Καὶ σήμερα διώκεται ὁ Χριστός! Φύγε, Χριστέ, φωνάζουν, ὅσοι δὲν θέλουν νὰ ζήσουν τίμια, ἐνάρετα, ὅπως θέλει ὁ Θεός! ὑπὸ διωγμὸν ὁ Χριστός. Πρὸ παντὸς ἀπὸ τοὺς Χριστιανούς, ποὺ ἔκλεψαν τὸ ὄνομά του καὶ τὸν ἀρνοῦνται μὲ τὰ ἔργα τους!

(Λουκά Η' 41—56)

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ

Ἕνας στίχος ἀπὸ ἓνα νεοελληνικὸ ποίημα λέγει:

«Μὴ φοβηθῇς αὐτόν, ποὺ στήριξε στὴν πίστι
ἐπάνω τὴν ἐλπίδα.
Τὸν εἶδα στὴ ζωὴ νὰ μάχεται· μὰ πάντ' ἄ-
νικητο τὸν εἶδα».

Ἡ ζωὴ εἶναι ἓνα στάδιο ἀγώνων, ἀγώνων σκληρῶα. Ἡ ἀντιμετώπισις τῆς ἀπαιτεῖ δύναμιν.

Τι θὰ κάνης, ὅταν σὲ κυτᾶν ἡ ἀρρώστεια;

Τι θὰ κάνης, ὅταν σὲ θλίβουν οἱ ἄνθρωποι;

Τι θὰ κάνης, ὅταν σὲ δέρνη ἡ συμφορὰ;

Θὰ ἀφήσης τὸν ἑαυτὸ σου νὰ παρασυρθῇ ἀπὸ τὰ μαῦρα κύματα, ποὺ ἀπειλητικὰ ὑψώνονται; Τότε ἀλλοίμονον!

Ἐσβυσες, χάθηκες!

Πρέπει νὰ ἀνισταθῇς μὲ γενναιότητα, μὲ ψυχραιμία, πρέπει νὰ νικήσης.

Μὰ γι' αὐτὴν τὴν ἀντίστασι, γι' αὐτὴν τὴν νίκη χρειάζεται δύναμις!

Ἡ αἰμορροοῦσα νίκησε! Ὁ Ἰάειρος πῆρε πίσω ἀπὸ τὸ χάρο τὸ παιδί του. Μὲ ποιά δύναμι;

Μόνο μὲ τὴν δύναμι τῆς πίστεως!

Τὸ εἶπε ρητὰ ὁ Χριστὸς «ἡ πίστις σου σέσωκέ σε».

(Ἐφεσ. Β' 4—10)

ΤΟ ΓΝΩΡΙΖΕΙΣ ΑΥΤΟ;

Μιὰ ἀλήθεια διατυπώνει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος· ἀλήθεια δογματικὴ, ἀλήθεια ἠθικὴ. Ἀλήθεια, ποὺ τὴν ἀγνοοῦμε συστηματικά, γιατί ἔτσι συμφέρει στὸν ἐγωισμό καὶ τὴν ἀλλαζονεῖα μας! «Τῇ γὰρ Χάριτι ἔστε σεσωσμένοι!» Ἄν ἔχης τὴν ἐλπίδα τῆς αἰώ-

νιότητος ζωντανὴ στὴν ψυχὴ σου· ἂν ἀνήκης στὴν εὐλογημένη φάλαγγα τῶν παιδιῶν τοῦ Θεοῦ· ἂν καμαρώνης γιὰ τὴν τιμὴ, ποὺ σοῦ χάρισε ἡ Ἐκκλησία, πρέπει νὰ γνωρίζης, ὅτι ὅλα αὐτὰ δὲν εἶναι καρποὶ οὔτε τῆς θελήσεως σου, οὔτε τῆς δραστηριότητός σου. Εἶναι δῶρα τῆς Χάριτος! Μπορεῖ νὰ καυχῇθῃς, ὅτι δὲν ἔκανες καμμιὰ ἁμαρτία εἴτε «κατὰ νοῦν, εἴτε κατὰ διάνοιαν» καὶ τότε ἀκόμη ἡ σωτηρία σου δὲν προῆλθε ἀπὸ σένα. Γιατί; Διότι εἶσαι παιδί τοῦ Ἀδάμ καὶ γιὰ νὰ γίνῃς παιδί τοῦ Χριστοῦ καὶ κατ' ἐπαγγελίαν κληρονόμος, πρέπει νὰ δεχτῇς τὴν χάριν τῆς υἱοθεσίας.

Ἡ χάρις ὅμως αὐτὴ δὲν εἶναι ταξικὸ προνόμιο· εἶναι προσφορά στὸν ταπεινὸ, στὸν ἀκριμάτιστο χριστιανό, σ' αὐτὸν ποὺ αἰσθάνεται βαθειὰ τὴν ἁμαρτωλότητά του καὶ ζητεῖ ἐπίμονα τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ.

ΥΠΕΡΤΑΤΗ ΤΙΜΗ

(Ἐφεσ. Β' 14—22)

«Συμπολῖται τῶν ἁγίων καὶ οἰκεῖοι τοῦ Θεοῦ» εἶναι «αἱ κτισθέντες ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ ἐπὶ ἔργοις ἀγαθοῖς».

Καὶ τὰ βασιλικά στέμματα συντρίβονται, καὶ οἱ δόξες μαραίνονται καὶ τὰ ἄνθη τῆς ὠραιότητος φυλλορροοῦν! Ἕνα μένει αἰωνίως καὶ ἀμετακινήτως ἡ ψυχὴ! Ἡ φωτισμένη ἀπὸ τὴν Χάρι τοῦ Θεοῦ καὶ στολισμένη μὲ τὰ ἀγαθὰ ἔργα εἶναι συμπολίτις τῶν ἁγίων καὶ οἰκεῖα τοῦ Θεοῦ.

Καὶ εἶναι αὐτὸ ὑπερτάτη τιμὴ, ὅχι μόνον διότι μᾶς ἀναβιβάζει εἰς τὸ ἀνώτατον ἐπίπεδον, ἀλλὰ καὶ διότι μᾶς ἐξασφαλίζει τὴν αἰωνιότητα!

«Συμπολῖται ὅμως τῶν ἁγίων καὶ οἰκεῖοι τοῦ Θεοῦ» δὲν γίνονται ὅλοι. Ὅλοι ἔχουν κληθῇ νὰ γίνουν· ὅλοι εἶναι οἱ κλητοί· ἐκεῖνοι ὅμως ποὺ τὸ κατορθώνουν εἶναι μόνον ὅσοι ζοῦν τὴν ζωὴν τοῦ πνεύματος καὶ ἡ θρησκευτικότης τῆς στηρίζεται στὴν συντριβὴ τοῦ Τελώνου καὶ ὄχι στὴν ἀλλαζονεῖα τοῦ Φαρισαίου.

Ἀφίξεις Ἀγιορευτῶν Πατέρων

Ἀφίχθησαν ἐξ Ἁγίου Ὄρους οἱ Πατὴρ Ἰγνάτιος Τσαντίλης Ἱερομόναχος, ὁ ὁποῖος καὶ ἐξυπηρετεῖ διαφόρους ἐνορίας τῶν Ἀθηνῶν, καὶ ὁ πατὴρ Νεκτάριος Κατσάρης Μοναχός, κομίσαντες τοὺς χαιρετισμοὺς καὶ τὰς εὐχὰς τῶν ζηλωτῶν Ἀγιορευτῶν Πατέρων.

—Ἐπίσης κατῆλθεν ἐκ Λαρίσης ὁ Αἰδεσιμώτατος Πατὴρ Ἀντώνιος Παπακαλούσιος ἵνα πληροφωρηθῇ περὶ τῆς πορείας τοῦ Ἱεροῦ Ἀγῶνος.

Ἡ «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας» τοὺς εὐχεται τὸ καλῶς ἦλθον.

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

Ἀπὸ τὴν κίνησιν

τοῦ Γενικοῦ Φιλοπτώχου Ταμείου

Ἐκ τοῦ «Γενικοῦ Φιλοπτώχου Ταμείου» τῆς Ἐκκλησίας μας, ἐδόθησαν κατὰ τοὺς μῆνας Αὐγούστου — Ὀκτώβριον εἰς διαφόρους ἀσθενεῖς καὶ ἀπόρους, κληρικοὺς καὶ λαϊκοὺς δρχ. 5.336.

Ἀσυνέπεια!

Ὡς ἀναγράφει καὶ εἰς τὸ κύριον ἄρθρον ὁ Πρόεδρος τῆς Ἐκκλησ. Ἐπιτροπῆς, Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμανδρ. Πατὴρ Ἀκάκιος, ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων ἐλειτούργησε εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Μητροπόλεως. Ἀν γνωρίζομεν ποῖα σκοπιμότης ὕλη γόρευσε εἰς τὸν ἡμέτερον τῆς Σιωνίτιδος Ἐκκλησίας. Νομίζομεν ὅμως, ὅτι διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ χαρακτηρίζεται ὡς ἀσυνεπῆς καθ' ἑαυτὸν καὶ λυπεῖ βαρύντατα τὰ πλήθη τῶν Ὁρθοδόξων, οἱ ὅποιοι διαβλέπουν, ὅτι ὅλοι οἱ ἀνώτατοι ἐκκλησιαστικοὶ ἀξιωματοῦχοι «παίζουν τὸν παπᾶ».

Πνευματικὴ Οἰκοδομὴ

Τὰ μέλη τῆς Ὁργανώσεως «Παναγία ἡ Ὁδηγήτρια» συνέχονται καθ' ἑκάστην Τρίτην περὶ ὥραν 3ην ἀπογευματινὴν ἐν τοῖς γραφείοις δι' ἀμοιβαίαν πνευματικὴν οἰκοδομήν. Παραλλήλως ἐπεκτείνουν καὶ τὴν φιланθρωπικὴν τῶν δράσιν παντοῦ.

Ἡ μόνη δυνατότης

Πολλοὶ ἰδιῶται, πολλὰ ἄτομα, πολλὰ περιοδικὰ στηλιτεύουν τὴν στάσιν τῆς ποιμενοῦσης Ἐκκλησίας καὶ ἐλέγχουν σφοδρότατα τὴν ἔνοχον ἀδράνειαν τῶν Ἱεραρχῶν καὶ τὴν ἀποστασίαν τῶν ἐκ τοῦ πνεύματος τῶν Ἱερῶν Κανόνων!

Τοὺς συγκαίρομεν καὶ μᾶς συγκινεῖ τὸ θάρος των! Μὲ τὸν χειροτόλεμο ὅμως δὲν βγαίνει τίποτα! Εἶναι ὁ μόνος ἀκίνδυνος διὰ τοὺς ἐνόχους ἁγῶν! Χρειαζόνται Στουδίται καὶ ζηλωταὶ καὶ πρὸ παντὸς διαστολὴ ἀπὸ τοὺς καταστροφεῖς καὶ δυναμιτιστὰς τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ γοήτρου.

Τὸ γεωμετρικὸν σχῆμα «ἐντός, ἐκτός καὶ ἐπὶ τὰ αὐτὰ μέρη» εἶναι μόνον κωμωδία μὲ τραγικὸν ἐπίλογον.

Τὰ ὁφώνια τῆς ἀμαρτίας

Πληθύνονται καθ' ἑκάστην τὰ εἰδεχθῆ καὶ φορικὰ ἐγκλήματα, πολλὰ τῶν ὁποίων παραμένουν ἀνεξερευνήτα ὡς πρὸς τοὺς δράστας καὶ τὰ ἐλατήρια. Ὁ κινηματογράφος καὶ τὸ κίτρινον ἐντυπον ἰδοὺ τί ἐπέτυχον νὰ πυκνώσουν τὴν φάλαγγα τῶν ἐγκλημάτων.

Τί κάνει ἡ Ἐκκλησία διὰ νὰ ἀντιδράσῃ;

Τί κάνομεν οἱ χροστειανοὶ ἐνώπιον τοῦ τρομακτικοῦ αὐτοῦ κινδύνου;

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ἹΕΡῶΝ ΝΑῶΝ

Τὴν 9ην τοῦ μηνὸς Νοεμβρίου (π.ῃ.) πανηγυρίζουν οἱ κάτωθι Ἱεροὶ Ναοί:

- α) Ὁ Ἱερὸς Ναὸς τῶν Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν παρὰ τὴν Νέαν Ἰωνίαν (ὁδὸς Ἰφιγενείας) καὶ
- β) Ὁ Ἱερὸς Ναὸς τῶν Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν παρὰ τὴν Νέαν Ἑλβετίαν (ὁδὸς Σωκίων 32). Αὐτοκίνητα διὰ μὲν τὸν πρῶτον Ἱερὸν Ναὸν Νέας Ἰωνίας (τέρμα), διὰ δὲ τὸν δευτέρον αὐτοκίνητα Ἀναλήψεως (τέρμα) ἢ Μοναστηράκι — Ν. Ἑλβετία.

— Ἐπίσης τὴν 11ην τοῦ ἰδίου μηνὸς πανηγυρίζει ὁ παρὰ τὴν Ἀμφιάλην Πειραιῶς Ἱερὸς Ναὸς τοῦ Ἀγίου Μηνᾶ.

ἹΕΡΑ ΑΓΡΥΠΝΙΑ

Τὴν αὐτὴν ἡμέραν καὶ ἑορτὴν θὰ ἔχουν Ἱερὰν Ἀγρυπνίαν ὁ Ἱερὸς Ναὸς Ἀγίων Θεοδώρων (Ν. Σμύρνης) καὶ ὁ Ἱερὸς Ναὸς Ἀγίων Πάντων (Βύρρονος).

Ἡ εὐθύνη μας

Ἡμεῖς τί κάμνομεν; Εἴμεθα οἱ μόνοι ποὺ διεστέιλामεν ἀπὸ τοὺς θιασώτας του παντὸς τύπου Λυτικισμοῦ τὴν πορείαν μας; ἐργαζόμεθα ὅμως ἀποτελεσματικῶς ἢ κατατιρόμεθα εἰς «μωρὰς ζητήσεις καὶ ἐριδας νομικὰς»;

Ἄς ἐρωτήσῃ ὁ καθεὶς τὸν ἑαυτὸν του.

Ἐκεῖνο, ποὺ ἀπαιτοῦν αἱ περιστάσεις εἶναι συννοχὴ πέραν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἡμῶν Ἐπιτροπῆς, πειθαρχία καὶ αὐστηρά ἐνότις.

Πᾶς ὅστις δὲν τὸ ἀντιλαμβάνεται καὶ ἐνεργεῖ καθ' ἄλλον τρόπον καὶ ἄγγελος ἀκόμη ἀπὸ τὸν οὐρανὸν ἔαν εἶναι, πολεμὴ τὸν ἀγῶνα καὶ εἶναι ἀντικείμενον τῆς κατάρας τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ ἑΝΩΣΙΣ ΤΩΝ ΝΕΩΝ

Γ.Ο.Χ. ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΑΝΑΚΟΙΝΟΙ

Ὅτι τὴν ἐρχομένην Κυριακὴν 2 Νοεμβρίου (π.ῃ.) (15 ν.ῃ.) καὶ ὥραν 11 π.μ. εἰς τὰ Γραφεῖα Κανιγγοῦ 32 καλεῖ ἅπαντα τὰ μέλη τῆς εἰς πρώτην συγκέντρωσιν κατὰ τὴν νέαν περίοδον. Θὰ γίνων ἀνακοινώσεις καὶ λήψις ἀποφάσεων. Ἡ παρουσία ὅλων ἀπαραίτητος καὶ ἐποικοδομικὴ οὕσα θὰ συμβάλῃ εἰς ἀναδιοργάνωσιν τοῦ ΣΩΜΑΤΕΙΟΥ μας.

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑΙ

Τὴν 3ην τρέχοντος μετέστη πρὸς Κύριον ὁ αἰμὴνηστος ἀγωνιστὴς καὶ ἐνθερμος ζηλωτὴς τῆς πατρώας ἡμῶν εὐσεβείας Νικόλαος Καλαφάτης ἐξ Ἡρακλείου — Κορήτης ἰδρυτῆς τοῦ Παραστῆματος. Εὐχόμεθα ὅπως ἡ μνήμη αὐτοῦ εἶναι αἰώνια.